Месечни извештај

Хуманитарна

Организација

СРБИ ЗА СРБЕ

Фебруар, 2011

www.srbizasrbe.org

Извештај бр. 2

Писмо донаторима

Поштовани донатори, чланови и пријатељи,

Месец за нама протекао је радно као што смо сви и навикли да тако буде. Ипак у односу на месец јануар, протекли месец је био нешто мирнији и није обиловао великим акцијама. Можемо то окарактерисати као затишје пред буру догађаја и акција које нас очекују у наступајућем периоду. Такође смо искористили протекли месец и за попуну финансијских средстава како би спремно дочекали наредне акције.

Велики део месеца фебруара наши активисти у Швајцарској су провели на припреми и **организовању велике хуманитарне журке која треба да се одржи 4. Марта у Цириху, и од које сви заједно много очекујемо**. Сви се надамо да ће журка проћи у најбољем могућем реду и да ће бити изузетно посећена, а резултат тога ће осетити највише наше најугроженије породице и њихова дечица широм Балкана.

Активности у фебруару започињемо посетом и помоћи шесточланој породици Шмигић из села Бунар код Јагодине. Наши активисти су обишли ову избегличку породицу и уручили им помоћ у виду лежаја, шпорета на дрва, основних животних намирница и Православне литературе.

Добили смо извештаје о испоруци помоћи коју смо обезбедили у нашој Божићној помоћи на Косову и Метохији, и о урученој крави породици Ћетковић са Мајевице о чему је иначе био прилог на Радио Телевизији Републике Српске.

Средином месеца обилазимо породицу Атанасковић из Винче како би на лицу места проценили ситуацију и одредили вид помоћи. Ситуација у којој живи ова самохрана мајка са своје четворо (од деветоро деце) је заиста изузетно тешка. Проблем представља највише недостатак адекватног смештаја, као и све остало што прати такве тешке случаје. Након прве посете, крајем месеца поново посећујемо исту породицу и уручујемо помоћ у најосновнијим животним намирницама како би им барем на одређено време олакшали тежак живот.

Наши активисти су поново посетили породицу Милутиновић из села Пивница коју смо до сада неколико пута помагали и чијим напретком смо заиста задовољни. Овај пут смо им обезбедили и супрасну крмачу која ће им помоћи да направе још један велики корак ка каквој таквој економској независности и стабилности.

Пројекат „Палачинка парти“ какав је иначе радни назив ових донаторских окупљања наших чланова, полако поприма озбиљне размере. Овог месеца је на два различита континента одржан врло успешно. Наши чланови са својим пријатељима у Чикагу и Цириху су се лепо дружили, набацили коју калорију више и што је најбитније скупили значајна средства за помоћ многодетним српским породицама.

Породицу Премовић из околине Чачка смо помогли регулисањем дела дуга за струју у висини од 30.000 динара, а наша чланица г-ђа Кусмук је крајем месеца обишла и породицу Ковачевић са Пала коју смо помогли регулисањем путних трошкова неопходним за лечење мале Катарине која болује од церебралне парализе.

Пред сам крај месеца посетили смо заједно са новинарком Новости Драганом Зечевић и помогли породицу Судимац код Куршумлије где смо се упознали са њиховом и више него трагичном породичном и људском судбином. У првој посети уручена је помоћ у виду основних животних намирница као и пакета са хигијеном.

У нади да ћемо предвиђене акције за следећи месец спровести онако како смо их и планирали, а све то уз Вашу несебичну помоћ и подршку поздрављамо Вас и захваљујемо у име свих помогнутих породица.

С поштовањем,
Скупштина организације

Помоћ за Шмигиће

Шмигићи са представницима Срби за Србе

Наоружани позитивном енергијом и жељом да што пре дођемо до избегличке **породице Шмигић**, трочлана екипа СЗС-а (1 представник из Ниша и 2 из Јагодине) упутила се у село Бунар. које је 12 километра далеко од Јагодине. **Породицу Шмигић чине отац Илија, мајка Славица, деца Миљан (18 год.), Јелена (17), Љубиша (15) и Миљана (13). Иначе породица Шмигић је избегла са Косова и Метохије 1998 године**, и принудно се уселила у напуштену школску зграду. Пре него што смо дошли до Шмигића одлазимо до продавнице, и тамо купујемо слаткише за децу (3.454 дин.), а од духовне хране доносимо им књиге православне тематике-поклон Епархије Нишке.

Када смо стигли код породице Шмигић, непријатно смо били изненађени материјалном ситуацијом у којој се налази ова породица. Ни мајка ни отац не раде, односно како они кажу не могу да нађу сталан посао, живе од социјалне помоћи и од помоћи добрих људи који им са времена на време помажу. Можемо слободно да кажемо да би нам лакше било да избројимо ствари које имају, него оне које им недостају, углавном и то што имају је старо и дотрајало. У причи са Шмигићима усаглашавамо се да су 3 ствари неопходне. Прва ствар је **шпорет смедеревац,** који је стар и дотрајао, и као што мајка Славица каже, на њему не може хлеба да се пече (што је изузетно важно за породицу, јер се дешавало да немају пара за хлеба, имају брашно, али нажалост не могу да испечу хлеба).

Друга ствар су **кревети**, који су доста стари, 2 дечија кревета су била у катастрофалном стању тако да одлучујемо да **купимо 2 кревета (односно како се касније испоставило кауч на расклапање)**.

Упало нам је у око, да и ако живе у великом сиромаштву, сва деца су одлични ђаци, тако да смо питали децу да нам кажу како можемо да помогнемо, да им побољшамо услове за учење, њихова жеље је била **да се набави радни сто и у склопу стола полице и фиоке за књиге**, јер деца немају где да држе књиге.

Времена за губљење није било, тако да смо се одмах упутили за Јагодину да им то обезбедимо. Уз помоћ Божију нашли смо све потребне ствари, које су се таман уклопиле у наш буџет. На растанку са Шмигићима, отац Илија, се срдачно захвалио свим донаторима који су помогли да се ова акција оствари.

Заједничка слика Шмигића (лето 2010)

Новости из Организације

Представници Хуманитарне организације Срби за Србе из Републике Српске уручили су у понедељак 7. фебруара краву Шараву (која би требало ускоро да се отели) **породици Ћетковић са Мајевице** коју смо обишли и помогли у јануарској акцији. Члан наше организације Василије Обреновић преноси сјајне утиске и одушвљење деце која ће поред редовног млека добити и новог придруженог члана ове шесточлане породице. Цена краве била је 2.200КМ тако да ћемо уз предходно одвојену суму новца придодати још око 350 евра.

У петак 11. фебруара, емитован је прилог на Радио Телевизији Републике Српске о успешно завршеној акцији на Мајевици. Прилог је објављен у емисији "Семберија".

Успешно је завршена и 9. по реду акција Хуманитарне организације Срби за Србе која је за циљ имала обезбеђивање неопходне помоћи у покућству, храни, хигијени, књигама, играчкама, слаткишима... српском народу и нашој деци на Косову и Метохији. У сарадњи са НВО Мајка девет Југовића у последњих неколико дана допремљена је помоћ за 11 српских породица у општинама Ново Брдо и Штрпце. Надамо се да ће ова и све друге наше акције окупити још већу подршку српског народа зарад боље и лепше будућности коју желимо да створимо за наша поколења. **НЕМА ПРЕДАЈЕ КОСМЕТ ЈЕ СРБИЈА!**

Атанасковићи из Винче

У недељу, 13. фебруара трочлана екипа Хуманитарне Организације "Срби за Србе" (у саставу Јелена, Ратко, Бојан) запутила се пут Винче. Овога пута обишли смо породицу **Атанасковић**, а циљ посете био је да проценимо ситуацију и договоримо се са члановима породице око евентуалне помоћи. Од последњег контакта прошло је две и по године а испоставило се да се ситуација ни мало није поправила. Но кренимо редом.

После окупљања тачно у подне, у центру Винче, требало нам је око пола сата да нађемо место где Атанасковићи живе. И некако смо нашли, уз помоћ госпође Драгице. Госпођа Драгица Атанасковић се јавила на мобилни телефон и потрудила се да нас сачека испред свог дома. Ова вредна жена, велики борац, самохрана мајка, изашла је са свог надничарског посла да би нас видела и да би нам се изјадала. Јер, како каже, нема коме ни да се пожали, а камоли да затражи помоћ од некога.

Дом породице Атанасковић је једна напуштена дрвена барака, тик испод старе циглане. Некада је у бараци живело неколико сиромашних породица али данас остали су само они. Гладни и жедни ни криви ни дужни. Осуђени на беду на правди Бога. Од некада једанаесточлане породице са госпођом Драгицом остало је само четворо деце. Слободан (седми разред, хронични асматичар), Љепосава (ученица петог разреда са дијагнозом епилепсије), Богдан (шести разред) и Горан (трећи разред). Деца често имају асматичне и епилептичне нападе,а место у коме живе погодује развијању болести. Данас нису били код куће, већ су искористила лепо време и играла се са лоптом на ливади. Једна ћерка се удала и добила дете, остали се разбежали куд који. Надниче и раде физичке послове плаћајући приватан смештај. Зарађују толико да имају да преживе. Али када смо ушли унутра, схватили смо да је и то боље од онога што смо видели.

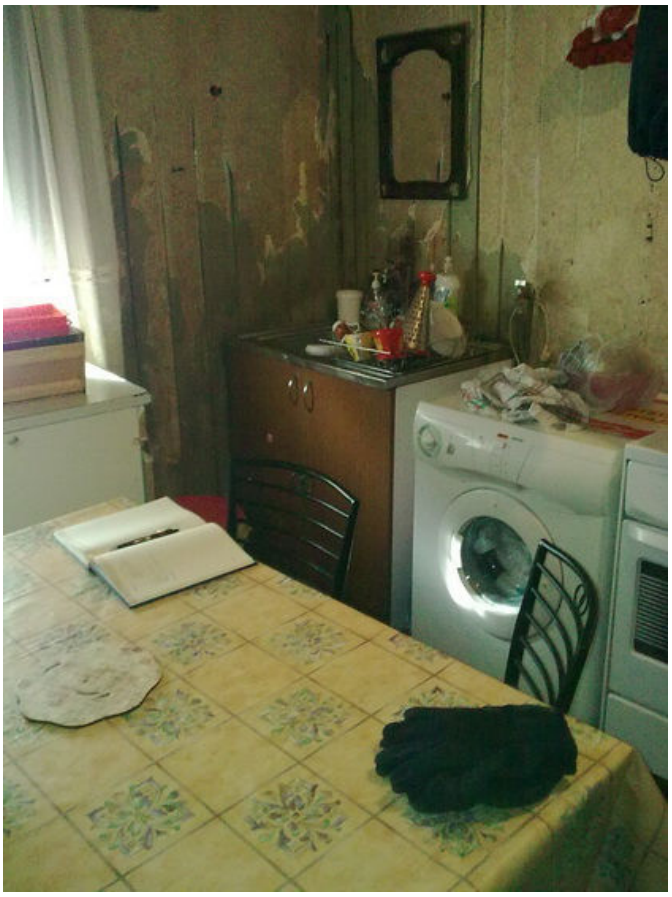

Недостатак светлости у мрачној бараци допринео је суморном утиску. Шпорет смедеревац, давно пропао, из кога више дима излази у собу него кроз димњак. Веш машина која не ради. Распала судопера. Дотрајали кревети који нису за спавање. Фрижидер у

Атанасковићи из Винче

полу исправном стању. И за крај катастрофалне електричне инсталације које сваког часа могу да упале бараку. Струју и воду не плаћају. А и од чега би. Са 11.000 динара месечно, ова намучена жена издржава 4 душе и себе. Жалила се али кажу из социјалне службе да јој је то сасвим довољно за пристојан живот. Па зашто онда они не смање себи плате на 11.000, не могу а да се не запитам!

Ипак Драгица се сналази, па повремено, неколико дана месечно, ради у ресторану који је близу и када се у њему дешава нека прослава, и успева да заради још који динар, како би обезбедила деци бар тај један оброк дневно. Дрва за зиму и школске уџбенике обезбедила им је Црква у Винчи. Одећу и обућу деца добију понекада од школских другара, који се сажале па им дају нешто старо. Пољски тоалет је напољу, па на ову зиму деца морају ноћу да иду по мрклом мраку и на -10°C. Могућност за узгајање домаћих животиња не постоји, иако би госпођа Драгица волела да може да узгаја барем пилиће и прасе. Сама барака изнутра је трула, без икакве изолације па у соби дува ветар као напољу.

И да придодам ствар која нас је највише изненадила. На сву беду њима још кроз собу шетају пацови, који су недавно једно од деце изуједали по рукама, па је морало да иде у дом здравља на превијање и лечење.

После свега овога ја више нисам видео разлику између живота у овој бараци данас и живота у некој катакомби. Од ствари које су тренутно најпотребније драгица је издвојила најпре основну хигијену а потом и храну. Обећали смо да ћемо се брзо вратити и покушати да им помогнемо како год знамо и умемо.

Још нисам могао а да не приметим да цео комшилук, који зна за беду ове породице, ништа не ради по питању помоћи овим људима. Некако, људи од сиромашних беже као да је то заразна болест, као да ће својим саосећањем и саучествовањем у сиромаштву оно прећи на њих саме. Са таквим размишљањем и таквим понашањем не пише нам се добро. Овакви лоши ставови морају се заменири слогом, солидарношћу и саосећањем према људима у невољи. Сви ти људи требало би да погледају сами себе и да се запитају како ће један дан изаћи пред Бога, и пред страшан суд Божији. Са којим правом ће говорити о праведном животу када су дигли кућетине, поставили гипсане лавове и орлове на ограде, а нашу децу поред њих живу једу пацови?

Са вером у Бога
Илић Бојан, СЗС Београд

Милутиновићи стали на ноге

У недељу 13. фебруара трочлана екипа наше организације упутила се ка Равном Селу и Пивницама у Бачкој, како би обишла породице Дањек и Милутиновић, које смо већ неколико пута помагали. Овог пута смо Милутиновићима обезбедили крмачу за узгој коју смо платили 32.000 динара, а посету породици Дањек искористили смо да се договоримо око будућих акција. Одиграли смо и једну веома неизвесну фудбалску утакмицу са Милутиновићима.

Окупљамо се на литургији у Храму Светог Димитрија на Новом Београду. Наоружани добром вољом, након присуства литургији у препуном храму, седамо у ауто и полазимо. Сигурном вожњом стижемо у Равно Село (општина Врбас) код Дањекових, након краћег лутања. Седмочланој породици Дањек смо већ помагали. У септембру прошле године завршили смо акцију куповине куће са имањем за њих, чиме смо, по њиховим речима, препородили ту породицу. Дочекују нас уморни отац Саша и бака Јелисавка и лагано започињемо озбиљан разговор о њиховој будућности.

Саша нам износи њихове планове за наредни период, од којих је најозбиљнији подухват изградња штале, у коју би сместили стоку, претежно свиње, чиме планирају и да се баве. Око изградње штале помоћи ће им бесплатно пријатељ из комшилука, који се бави тиме. Домаћин каже и како нам је Бог подарио да живимо на плодној земљи Србије у којој све успева, тако да је у плану и уређивање баште, у коју би засадили најпотребније поврће (кромпоир, пасуљ лук итд.), као и мањи воћњак са неколико стабала јабуке, вишње и ораха. Саша нам је рекао да је у овом делу Равног села презадовољан комшилуком, да комшија, који поседује трактор и косачицу, помаже свима у околини око кошења, орања, припремања земље за сађење итд. Ово и изградња штале су лепи примери комшијске солидарности која би требала да краси цео наш народ, али на коју, нажалост, нису наилазиле многе друге породице којима смо помагали. Поздрављамо се са Дањековима и настављамо наш пут ка деветочланој породици Милутиновић из села Пивнице, општина Бачка Паланка.

Возећи се ка Пивницама, стиже нам неколико порука од нестрпљивих малих Милутиновића, жељних фудбалске утакмице коју смо им обећали. Стари познаници дочекали су нас са осмехом. Ушавши у њихов дом започињемо причу са домаћином, сазнајемо да су преузели крмачу и да је смештена у штали са остатком стоке. Након попијеног сока потписан је и уговор о донацији супрасне крмаче. Милутиновићима смо помогли и у јануару основним животним намирницима, као и неколико пута прошле и предпрошле године. Овом крмачом помогли смо им да употпуне свој сточни фонд који чини неколико свиња и коза.

Милутиновићи стали на ноге

Након обављених формалности, кратког разговора и обиласке животиња, као што смо им и обећали приликом прошле посете, одиграли смо фудбалску утакмицу у дворишту. Све је изгледало на први поглед да иде у нашу корист али, капитен противничке екипе Божа Милутиновић није мислио тако! Сјајним дриблинзима и волеј ударцима тотално је поразио нашег индиспонираног голмана Стефана. Крај, 10:9 за Милутиновиће, и овај пут наша екипа није успела да се врати кући са бодовима али је зато успела да се врати са паролом "Што нас не убије то нас ојача"! А да ово није била само обична утакмица говори и податак да су спонзори за победника обезбедили и "Поклон лопту - Џабуланија".

Уморни, седамо опет у кућу да мало предахнемо и попричамо. Пошто смо имали више времена за причу током ове посете, родитељи су нам између осталог рекли и да славе Светог Николу и како су им сва деца крштена. Четворо старије деце крштено је још у Босни, а двоје најмлађих у Пивницама. Недељом иду на литургију, читају апостоле - види се на лицима деце да им то много значи у овој тешкој ситуацији у којој се налазе. Одлазимо задовољни што иза нас остављамо насмејану и задовољну породицу Милутиновић и стижемо у Београд у вечерњим сатима.

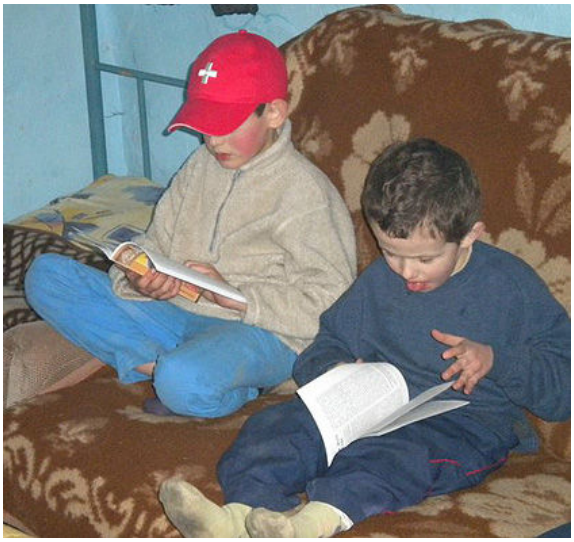

Помоћ за Ковачевиће

Прошле године у Божићној акцији коју смо спровели на територији Општине Пале смо први пут посјетили породицу Ковачевић. Тада смо им однијели, у село Горовићи (8 километара од насеља), хране и гардеробе за њихово петеро дјеце (Марко 20 година, Мађен 17 година, Сњежана 16 година, Рајко 11 година и близанке Ана и Катарина 4 године). У међувремену су Ковачевићи преселили у нову кућу коју им је Министарство породице, омладине и спорта у сарадњи са Удружењем „мајке са четверо и више дјеце“ направило у Палама.

Уз помоћ пријатеља наше Организације смо у пар наврата успјели помоћи мајци Радмили да опреми својој дјеци нови дом. Неко је дао кревет, неко стол, неко прекриваче и на тај начин смо мислили да родитељи уз очеву скромну плату (430 КМ) могу даље сами. Међутим како смо и први пут навели мала Катарина има церебралну парализу. Тада смо јој купили пар дидактичких играчака. Упорношћу и уз помоћ мајке која се бори како зна и умије Катарина је успјела проходати. За тај напредак су обје морале ићи сваки мјесец за Бања Луку а сваки дан у Удружење за дјецу са посебним потребама гдје су радиле посебне вјежбе. С обзиром да Катарина има близанку Ану која је здрава али којој је такође мама потребна Радмили је било јако тешко борити се за Кату. Међутим помоћ је нашла у старијој дјеци. На задњој контроли у Бања Луци, када се Радмила надала добрим вјестима јер је напредак код малене очит, љекари јој саопште ружну вијест, да се дјетету дешавају компликације на једном оку и да би могла ослијепити. Препоруче јој одлазак у Београд неурофталмологу на Клинику. Лијечења у Србији, Фонд Републике Српске не покрива а Радмила и овако једва успијева подмирити трошкове редовних контрола у Бања Луци па ју је планирање тог ненаданог трошка бацало у очај. Тада се сјетила нас и замолила за нашу помоћ. С обзиром да рачунима морамо покрити сваки издатак, платили смо јој оно за шта је имала рачуне - трошкове пута које је имала приликом задње контроле, оклузију за око коју је купила у апотеци у Бања Луци и пасош који је морала извадити Катарини јер без њега дијете не може путовати у Србију док Радмила са личном картом може као пунољетна особа.

Са тих 110 КМ које смо јој дали она се нада да ће моћи покрити трошкове путовања за њих двије. И умјесто да се радују Катином физичком напретку, предстоји им нова борба али овај пут за вид малене. Захваљује свим нашим донаторима јер без нас једноставно није имала коме да се обрати ни за тако мали износ.

Хуманитарна журка у Цириху
DANCE FOR BALKAN

Средства од продатих улазница иду као донација

<u>Хуманитарној организацији Срби за Србе</u>

Датум: 4. март, 2011

Место: http://www.jil-club.com/

Музика: DJ MLADJA (Цирих) и DJ GROOVER (Србија)

Инфо: +41.44.310.406

Charity party in Zurich
DANCE FOR BALKAN

Money from the tickets will go as a donation to the

<u>Charity organization Serbs for Serbs</u>

Date: 4. March, 2011

Place: http://www.jil-club.com/

Music: DJ MLADJA (Zurich) и DJ GROOVER (Serbia)

Финансијски извештај

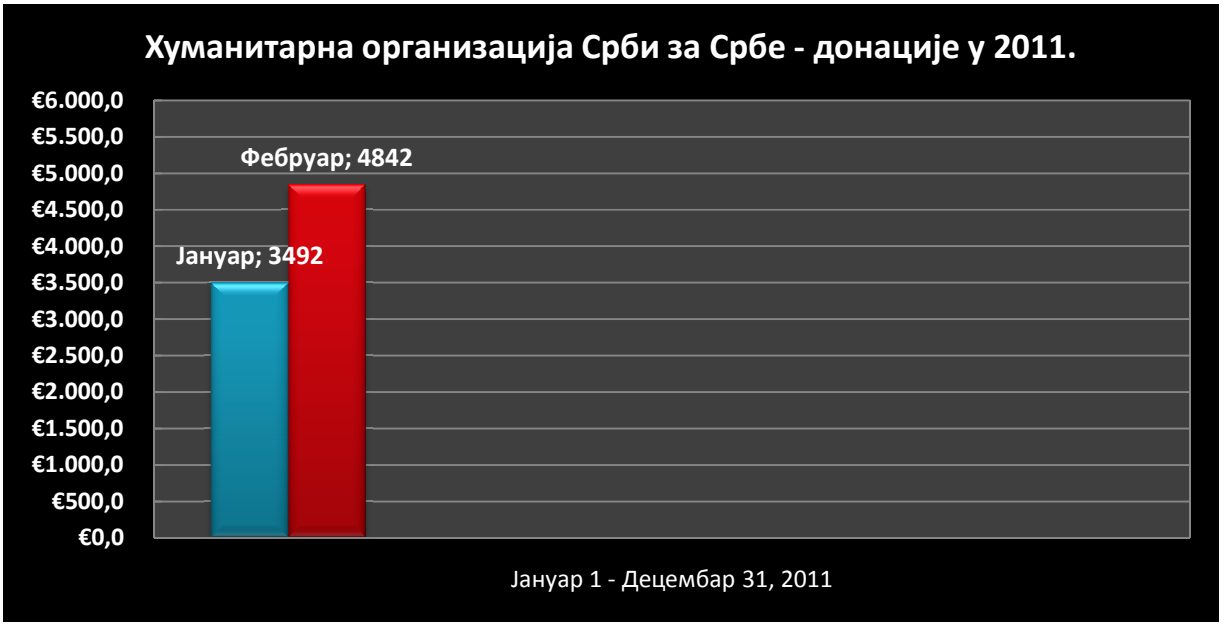

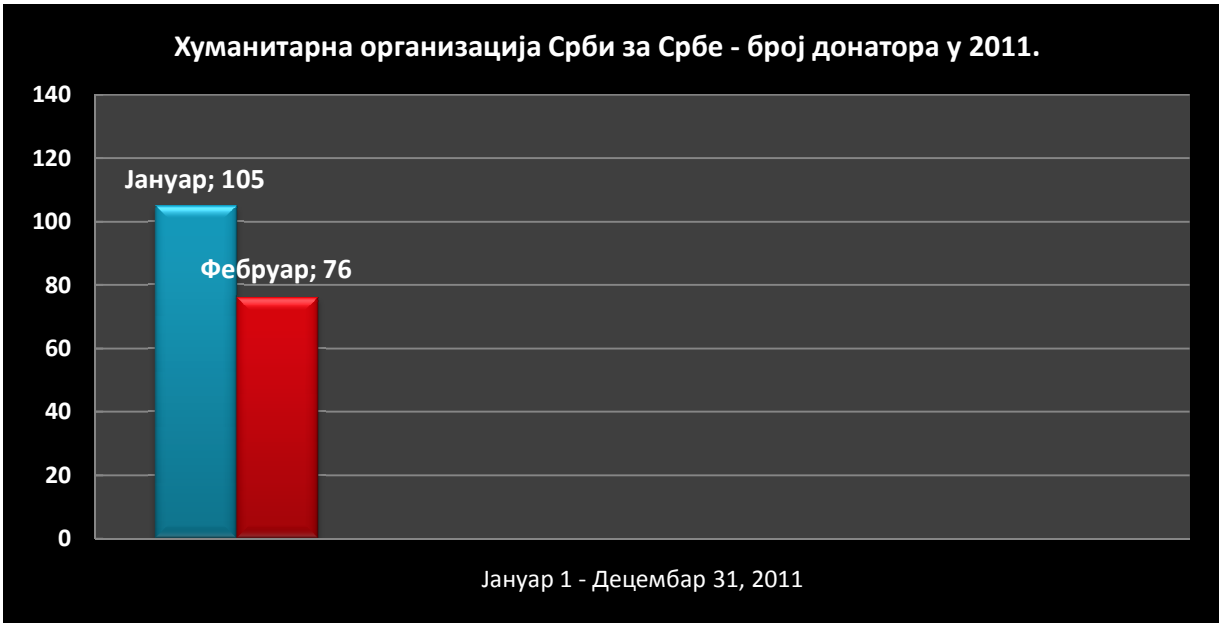

Под срамотом живи наше поколење,
Не чују се ни протести ни јауци,
Под срамотом живи наше јавно мнење,
Нараштаји, који сишу к'о пауци.
Под срамотом живи наше поколење.

Помрчина притиснула наше дане,
Не види се јадна наша земља худа,
Ал' кад пожар подухвати на све стране,
Куда ћемо од светлости и од суда!
Помрчина притиснула наше дане.

Владислав Петковић Дис – Наши дани

Хуманитарна организација Срби за Србе

http://www.srbizasrbe.org

Charity organization Serbs for Serbs

http://www.serbsforserbs.org

ДЕЦА СУ НАША БУДУЋНОСТ!